

den gældende lov, hvoraf det alene fremgår, at nævnet har den endelige administrative afgørelse af visse sagstyper. Henskydnings- og overspringelsesadgangen bygger hovedsagelig på udtalelser i lovens forarbejder.

Henskydningsadgangen har i praksis kun været lidt benyttet i de senere år, hvor der i øvrigt generelt er indført kortere klageveje og tilstræbt en kortere sagsbehandlingstid og dermed hurtigere afgørelser.

Formålet med henskydningsadgangen er især at skabe mulighed for hurtigt at få fastlagt de principielle retningslinier for administrationen – navnlig ved ny lovgivning. Henskydningsadgangen foreslås derfor begrænset til spørgsmål af principiel karakter. Det er ligeledes en betingelse, at der må antages at være behov for en særlig hurtig afklaring. Det foreslås endvidere, at nævnet selv skal afgøre, om et spørgsmål er af den nævnte karakter. Kompetencen hertil kan delegeres til nævnets formand.

Det er ikke muligt at foretage en præcis afgrænsning af, hvornår et spørgsmål er af principiel karakter. Det må dog forventes, at nævnet vil være meget tilbageholdende med at anse en sag for principiel, da det ikke er hensigten at udvide antallet af sager, der henlægges til nævnet. For at anse en sag for principiel er det således ikke afgørende, at et tilsvarende spørgsmål ikke tidligere har været forelagt for nævnet. Afgørelsens vigtighed for klageren er heller ikke afgørende. Ordningen skal primært tilgodese hensynet til en korrekt og ensartet administration af loven. Det er på denne baggrund tanken, at ordningen som udgangspunkt skal benyttes ved gennemførelse af ny lovgivning for hurtigt at få fastlagt en ensartet praksis. Det må dog yderligere kræves, at sagens udfald har interesse for en større kreds af virksomheder.

Kun i tilfælde, hvor der må antages at være behov for en hurtig stillingtagen til en sag vedrørende ældre lovgivning, fordi der mangler praksis på området, kan det forventes, at nævnet vil anse sagen for principiel. Som eksempel kan nævnes introduktion af et helt nyt produkt, hvor der skal tages stilling til, om det er punktafgiftspligtigt.

Når et spørgsmål henlægges til nævnet, skal der i klagen redegøres for de faktiske omstændigheder, herunder behovet for en hurtig afgørelse, og den nærmere begrundelse for, at sagen må anses for principiel. Det er hensigten, at nævnet skal behandle sagen på det forelagte grundlag for at afgøre, om det vil behandle spørgsmålet som en henskydnings sag. Nævnet skal således ikke indhente yderligere oplysninger. Det skyldes hensynet til, at sådanne spørgsmål bør afgøres meget hurtigt. For ikke at foregribe sagens materielle afgørelse foreslås det samtidig, at nævnets afgørelse ikke skal begrundes.

Adgangen til at indbringe principielle spørgsmål for nævnet kan benyttes både af virksomheder og af de statslige told- og skattemyndigheder. Hvis en sag vedrører en konkret virksomhed, bør myndighederne dog foretage en konkret afvejning af hensynet til at opnå en hurtig og endelig administrativ afgørelse over for virksomhedens eventuelle interesse i at få spørgsmålet behandlet ved flere instanser.

I stk. 6 foreslås det, at der indføres en 3-måneders frist for indbringelse af klagesager for nævnet.

Efter de gældende regler er mulighederne for at påklage en afgørelse til nævnet kun begrænset af en klagefrist på 4 uger for så vidt angår klager over told- og skattemyndighedernes skønmæssige ansættelser af afgiftstilsvaret. Forslaget opretholder denne frist.

Det må både af tidsmæssige grunde og af hensyn til sagsbehandlingen anses for uhensigtsmæssigt, at klagebehandling i andre tilfælde kan komme på tale lang tid efter afgørelsen i den forudgående instans.

For skattesager er der i skattestyrelsesloven fastsat tilsvarende frister for klage til Landsskatteretten og for indbringelse for domstolene.

Stk. 7 og 8 svarer til den gældende lovs § 37, stk. 5 og 6.

Til § 80

Den gældende lov indeholder ikke regler om henstand med afgiftens betaling i klagesager. Det foreslås i stk. 1, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om henstand i forbindelse med klager.

En tilsvarende bemyndigelse findes på skatteområdet i kildeskattelovens § 73 E. Denne bemyndigelse er udnyttet ved kapitel 13 i bekendtgørelse nr. 795 af 1. oktober 1993 om opkrævning m.v. af indkomst- og formueskat.

Efter bekendtgørelsen kan der i forbindelse med påklage af en skatteansættelse efter skattestyrelsesloven bevilliges henstand med betaling af skatten af den påklagede del af ansættelsen, inkl. morarenter. Henstand forudsætter en ansøgning herom.

En henstandsordning imødekommes i praksis næsten altid. I ganske særlige tilfælde gøres henstandsbevillingen betinget af sikkerhedsstillelse, f.eks. ved brgrænset skattepligt eller hvis det skønnes, at der er risiko for, at skattekravet ikke senere vil kunne indrives.

Henstand betinges altid af, at henstandsbeløbet forrentes med lovhjemlede renter.

Henstand gives i et tidsrum på ikke over 4 år. Henstanden kan forlænges efter fornyet ansøgning.

Der kan i henstandsbevillingen tages forbehold om modregning med overskydende skat o.lign.